

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput III. Quadraginta quinque propositiones lexioris Ethices, per
Alexandrum VII. condemnatæ, seu duplex Alexandri VII. adversus eas
decretum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

centeri possit improbabilis, vel scandalosa. Cujus oppositum constat, tum ex cap. *cum jam dudam*, de præbend. ubi Alexander III. ait, quòd multa per patientiam tolerantur, quæ, si deducta fuerint ad judicium, exigente justitiâ non debeant tolerari. Tum ex condemnatione hujus propositionis per Alex. VII. *Si liber sit juris & moderni, debet opinio censei probabilis, dum non constet rejectam esse ab Apostolica Sede, tamquam improbabilem.* Tum denique ex condemnatione tot aliarum propositionum, per eundem Alexandrum VII. & Innocentium XI. qui eas scandalosas perniciosasque declararunt, & doceri prohibuerunt, non obstante quòd eas à tot & tanti Doctoribus traditas Ecclesia per patientiam aliquamdiù tolerasset, nec correxisset. Quarum quidem damnatarum propositionum complures in præfato Amadæi libro continentur.

23 Quamobrem liber ille Amadæi Guimenii die 5. Aprilis 1666. à Congregatione Cardinalium, præposita Indici librorum prohibitorum; & rursus die 12. Septembris 1675. à Generali Inquisitione Romana prohibitus fuit. Cùmque, non obstante iteratâ illâ prohibitione, laxioris Ethices amatores & patroni, debita Romanis Decretis obedientiæ immemores, non desisterent à distractione lecturaque libri illius, S. D. N. Innocentius XI. die 16. Septembris 1680. eundem librum, tamquam perniciosam, & Christi fidelium infectivam doctrinam continentem, terribili Vaticani fulmine percussit, editâ adversus illum Bullâ quam c. 6. per extensum proferemus.

24 Sed & S. D. N. Alexander VII. die 24. Septembris 1665. audiens opiniones christianæ vitæ relaxativas, & animarum perniciem inferentes, in dies exrescere, in Congregatione Generali S. Rom. Inquisitionis viginti octo hujusmodi propositiones, ac rursus 18. Martii 1666. alias septemdecim, ut minimum, tamquam scandalosas condemnavit, perniciosasque declaravit.

25 Cùmque R. P. Franciscus Jacops è Soc. Jesu S. Theol. Duaci Professor anno 1675. dictasset varias propositiones de absolutione recidivorum, & existentium in proxima peccandi occasione, quibus indulgentior esse visus est peccatoribus, nec satis eorum saluti, validæque & fructuosæ absolutioni consulere, Illustrissimus ac Reverendissimus D. Guido de Seve, Episcopus Atrebatensis, septem ex propositionibus ipsius censurâ in eas latâ 7. Novembris 1675. periculosas, falsas, scandalosas, ad Sacramenti Pœnitentiæ relaxationem tendentes, injustarum, remeritarum, præcipitarumque absolutionum necessitatem Confessatis inducentes, evangelicæ denique doctrinæ manifestè contrarias declaravit, & ut tales omnibus suæ Diocesis Prædicatoribus & Confessariis inhibuit. Quam censuram inhibitionemque 26. alii Episcopi Galliarum & Belgii plurimum laudarunt, probarunt & commendarunt. Et ipsemet R. P. Franciscus Jacops anno 1679.

ut vidit & recognovit earum nonnullas condemnatas per Sanctiss. D. N. Innocentium XI. paucis ante obitum suum diebus eas retractavit, advocatoque uno ex nostris Patribus Insulensibus, per eum me rogari fecit, ut hanc ipsius retractationem, datâ occasione, toti mundo notam facerem. Quod modò facio, juramento, ubi opus fuerit, firmare paratus, me nihil hac in re, nisi quod verum est, scribere.

Anno 1679. ad SS. D. N. Innocent. XI. 26 querelas de indecenti administratione SS. Eucharistiæ, venialiumque peccatorum Sacerdotibus non approbatis factâ Confessione, Sacra Congregatio Cardinalium, Concilii Tridentini Interpretum, approbante, decretumque hac de re editum, publicari mandante eodem SS. Domino, prohibuit S. Eucharistiam deferri in crumena, aut secreto, ad existentes domi, etiam infirmos. Et ne venialium Confessio simplici fieret Sacerdoti, ab Ordinario non approbato.

Eodem anno 1679. die 2. Martii, cùm deputati Lovanienfes Apostolica Sedi detulissent varias Neotericorum opinionos noxias, arctamque celi viam nimium relaxantes, idem Sanctiss. D. N. Innocentius XI. laxioris Ethices reformationem ab Alexandro inchoatam profectui volens, ultra eas quas Alexander VII. condemnaverat, sexaginta quinque ex iis opinionibus, ut minimum, tamquam scandalosas & in praxi perniciosas, omninò prohibuit & condemnavit. Et anno 1682. in Generali Inquisitione Romana.....

CAPUT III.

Quadragesima quinque propositiones laxioris Ethices, per Alexandrum VII. condemnatae, seu duplex Alexandri VII. adversus eas decretum.

Feria 5. die 24. Septembris 1665. in Generali Congregatione S. Romane Inquisitionis, &c. Sanctissimus D. N. (Alexander VII.) audiens non sine magno animi sui merore complures opiniones christianæ discipline relaxativas, & animarum perniciem inferentes, partim antiquatas verum suscipiari, partim noviter prodire: & summam illam luxuriantium ingeniorum licentiam in dies magis exrescere, per quam in rebus ad conscientiam pertinentibus modus opinandi irrepsit alienus omninò ab Evangelicæ simplicitate, sanctorumque Patrum doctrinâ, & quem si pro recta regula fideles in praxi sequerentur, ingens irreputata esset vitia christiana corruptela. Quare ne ullo unquam tempore vitæ salutis, quam Suprema Veritas, Deus, cuius verba in æternum permanent, arctam esse desinon, in animarum perniciem dilatarî, seu verum perveru contingeret; idem Sanctissimus D. N. ne oves sibi crednas ab hujusmodi spatiosa latæque, per quam vir ad perditionem, via, pro pastoralis sollicitudine, in rectam semitam evocaret, earundem opinionum examen pluribus in sacra

*Theologia Magistris, & deinde Eminentissimis ac Reverendissimis D.D. Cardinalibus contra hæreticam prævitatem Generalibus Inquisitoribus ser-
viti commisit: qui tantum negotium strenuè ag-
gressi, eique sedulo incumbentes, & maturè dis-
cessis usque ad hanc diem infrascriptis proposi-
tionibus, super unaquaque ipsarum sua suffragia
Sanctitati Suae sigillatim exposuerunt.*

- 29 1^a. Homo nullo unquam vitæ suæ tempore tenetur elicere actum fidei, spei, & charitatis, ex vi præceptorum divinatorum ad eas virtutes pertinentium.
2. Vir equestris ad duellum provocatus, potest illud acceptare, ne notam timiditatis apud alios incurrat.
3. Sententia asserens Bullam Cœnæ solum prohibere absolutionem hæresis, & aliorum criminum, quando publica sunt, & id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est, anno 1629. 18. Julii in Consistorio sacre Congregationis Eminentissimorum Cardinalium visa & tolerata est.
4. Prælati Regulares possunt in foro conscientie, absolvere quoscunque saculares ab hæresi occulta, & ab excommunicatione propter eam incurta.
5. Quamvis evidenter tibi constet Petrum esse hæreticum, non teneris denunciare, si probare non possis.
6. Confessarius, qui in sacramentali Confessione tribuit pœnitenti cartam postea legendam in qua ad venerem incitat, non censetur, sollicitasse in Confessione, ac proinde non est denunciandus.
7. Modus evadendi obligationem denunciandæ sollicitationis est: si sollicitatus consteatur cum sollicitante, hic potest ipsum absolvere absque onere denunciandi.
8. Duplicatum stipendium potest Sacerdos pro eadem Missa licitè accipere, applicando petenti partem etiam specialissimam fructus, ipsimet Celebranti correspondentem, idque post Decretum Urbani VIII.
9. Post Decretum Urbani potest Sacerdos, cui Missæ celebrandæ traduntur, per alium satisfacere, collato illi minori stipendio, aliâ parte stipendii sibi retentâ.
10. Non est contra justitiam pro pluribus sacrificiis stipendium accipere, & sacrificium unum offerre; neque etiam est contra fidelitatem, etiam si promittam, promissione etiam juramento firmatâ, dari stipendium, quod pro nullo alio offeram.
11. Peccata in Confessione omissa, seu oblita, ob instans periculum vitæ, aut ob aliam causam, non tenemur in sequenti Confessione exprimere.
12. Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obtentâ ad id Episcoporum licentiâ.
13. Satisfacit præcepto annuæ Confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo præsentato, sed ab eo injustè reprobo.
14. Qui facit Confessionem voluntariè nul-

lam, satisfacit præcepto Ecclesiæ.

15. Pœnitens propriâ autoritate potest substituere sibi alium, qui loco ipsius pœnitentiam adimpleat.
16. Qui Beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem, non approbatum ab Ordinario.
17. Est licitum Religioso, vel Clerico, calumniatorem gravia crimina de se vel de sua Religione spargere minantem occidere, quando alius modus defendendi non suppetit; uti suppetere non videtur, si calumniator sit paratus, vel ipsi Religioso, vel ejus Religioni publicè & coram gravissimis viris prædicta impingere, nisi occidatur.
18. Licet interficere falsum accusatorem, falsos testes, ac etiam Judicem, à quo iniqua certò imminet sententia, si aliâ viâ non potest innocens damnum evitare.
19. Non peccat maritus, occidens, propriâ autoritate, uxorem in adulterio deprehensam.
20. Restitutio à Pio V. imposita Beneficiariis non recitantibus, non debetur in conscientia ante sententiam declaratoriam Judicis, eo quod sit pœna.
21. Habens Capellaniam collativam, aut quodvis aliud Beneficium Ecclesiasticum, si studio litterarum vacet, satisfacit suæ obligationi, si Officium per alium recitet.
22. Non est contra justitiam Beneficia Ecclesiastica non conferre gratis, quia Collator conferens illa Beneficia Ecclesiastica, pecuniâ interveniente, non exigit illam pro collatione Beneficii, sed veluti pro emolumento temporali, quod tibi conferre non tenebatur.
23. Frangens jejunium Ecclesiæ, ad quod tenetur, non peccat mortaliter, nisi ex contemptu vel inobedientiâ hoc faciat, puta quia non vult se subicere præcepto.
24. Mollities, sodomia, & bestialitas, sunt peccata ejusdem speciei infima; ideoque sufficit dicere in Confessione, se procurasse pollutionem.
25. Qui habuit copulam cum soluta, satisfacit Confessionis præcepto, dicens: Commisi cum soluta grave peccatum contra castitatem, non explicando copulam.
26. Quando litigantes habent pro se opiniones æquè probabiles, potest Judex pecuniam accipere pro ferenda sententia in favorem unius præ alio.
27. Si liber sit alicujus junioris & moderni, debet opinio censeri probabilis, dum non constat rejectam esse à Sede Apostolica tamquam improbabilem.
28. Populus non peccat, etiam si absque ulla causa non recipiat legem à Principe promulgatam.
- Quibus peractis, dum similibus propositionum examini cura & studium impenditur, in-
terea idem Sanctissimus, re maturè considera-
tâ, statuit & decrevit, prædictas propositiones, & unamquamque istarum, ut minimùm, tamquam scandalosas esse damnandas & pro-

hibendas, sicut eas damnat & prohibet: ita ut quicumque illas aut conjunctim aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputativè, publicè aut privatim tractaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, à qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio, quacumque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice absolvi. Insuper districtè in virtute S. Obedientiæ, & sub interminatione divini judicii prohibet omnibus Christi fidelibus, cujuscumque conditionis, dignitatis ac status, etiam speciali, & specialissimâ notâ dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad praxim deducant.

31. Feriâ quintâ die 18. Martii 1666. in Congregatione Generali sanctæ Romanæ & Universalis Inquisitionis coram eodem Sanctissimo D. N. &c.

Sanctissimus D. N. post latum decretum die 24. Septembris proximè elapsi, quo viginti octo propositiones damnatæ fuerunt, examinatis sedulò & accuratè usque ad hanc diem infrascriptis aliis, quadragesimum quintum numerum implentibus, per plures in sacra Theologia Magistros, ac per Eminentissimos ac Reverendissimos DD. Cardinales adversus hæreticam pravitatem Generales Inquisitores, eorum suffragia sigillatim super unaquaque istarum audivit.

29. In die jejunii qui sæpiùs quid modicum comedit, etsi notabilem quantitatem in fine comederit, non frangit jejunium.

30. Omnes officiales qui in republica corporaliter laborant, sunt excusati ab obligatione jejunii, nec debent se certificare, an labor sit compatibilis cum jejunio.

31. Excusantur absolutè à præcepto jejunii omnes illi, qui iter agunt equitando, utcumque iter agant, etiam si iter necessarium non sit, & etiam si iter unius diei conficiant.

32. Non est evidens, quòd consuetudo comedendi ova & lactinia in Quadragesima obliget.

33. Restitutio fructuum, ob omissionem Horarum, suppleri potest per quascumque elemosinas quas antea Beneficiarius de fructibus Beneficii sui fecerit.

34. In die Palmarum recitans Officium Paschale, satisfacit præcepto.

35. Unico Officio potest quis satisfacere duplici præcepto, pro die præsentis & crastinò.

36. Regulares possunt in foro conscientie uti privilegiis suis, quæ sunt expressè revocata per Concilium Tridentinum.

37. Indulgentiæ concessæ Regularibus, & revocatæ à Paulo V. hodie sunt revalidatæ.

38. Mandatum Tridentinè, factum Sacerdoti sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali, confitendi quamprimum, est consilium, non præceptum.

39. Illa particula, *quamprimum*, intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.

40. Est probabilis opinio quæ dicit, esse tantum veniale osculum habitum ob delectationem carnalem & sensibilem, quæ ex osculo oritur, secluso periculo consensus ulterioris, & pollutionis.

41. Non est obligandus concubinarius ad ejiciendam concubinam, si hæc nimis utilis esset ad oblectamentum concubinarii, vulgo *regalo*; dum deficiente illo nimis ægrè ageret vitam, & alia epulæ tædiò magno concubinarius afficerent, & alia famula nimis difficilè inveniretur.

42. Licitum est mutuanti, aliquid ultra fortem exigere, si se obliget ad non repetendam fortem usque ad certum tempus.

43. Annuum legatum pro anima relictum non durat plusquam per decem annos.

44. Quoad forum conscientie, reo correcto, ejusque contumaciâ cessante, cessant censurae.

45. Libri prohibiti, donec expurgentur, possunt retineri, usque dum adhibitâ diligentia corrigantur.

Quibus maturè pensatis, idem Sanctissimus, 2. statuit ac decrevit, prædictas propositiones, & unamquamque illarum, ut minimùm, tamquam scandalosas, esse damnandas & prohibendas, sicut eas damnat & prohibet. Ita ut quicumque illas aut conjunctim aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputativè, publicè aut privatim tractaverit, nisi forsan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, à qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio, quacumque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice absolvi.

Insuper districtè in virtute S. Obedientiæ, & sub interminatione divini judicii prohibet omnibus Christi fidelibus, cujuscumque conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali & specialissimâ notâ dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad praxim deducant.

CAPUT IV.

Sexaginta quinque propositiones, christianam disciplinam relaxantes, per Innocentium XI. condemnatae.

Feriâ quintâ die 11. Martii 1679. in generali Congregatione S. Romanæ & Universalis Inquisitionis coram Innocentio XI. Decretum emanavit tenoris sequentis.

Sanctissimus D. N. Innocentius Papa XI. prædictus, ovium sibi à Deo creditarum salutè sedulò incumbens, & salubre opus in segregandis noxiis doctrinarum pascuis ab innoxiiis, à fel. record. Alexandro VII. Prædecessore suo inchoatum prosequi volens, plurimas propositiones, partim ex diversis, vel libris, vel thesibus seu scriptis excerptas, & partim noviter adinventas, Theologorum plurium examini,